

Finansdepartementet
Postboks 8008 - Dep.
0030 OSLO

FINANSDEPARTEMENTET	
19. OKT. 2004	
Saksnr.	04/1601-22
Arkivnr.	

Dato: 8.10.2004

Vår ref.: 2004/00381

FJA/SD

Deres ref.: 04/1602 FM JTO

Høringsuttalelse - Forskrift om medlemskap i det norske banksikringsfondet for filialer i Norge av utenlandske kredittinstitusjoner med hovedsete i annen EØS-stat

1. Innledning

Det vises til Finansdepartementets brev av 02.07.04 vedlagt et høringsnotat fra Kredittilsynet med utkast til forskrift om medlemskap i Bankenes Sikringsfond for filialer av utenlandske kredittinstitusjoner med hovedsete i annen EØS-stat. Videre vises til Finansdepartementets brev 05.10.04 hvor FNH innvilges utsettelse av høringsfristen.

Finansnæringens Hovedorganisasjon ser positivt på at det nå foreligger et forslag til en slik "topping up-forskrift". Norge er forpliktet etter EØS-avtalen til å kunne tilby filialer av utenlandske banker adekvate løsninger på dette punkt. Dette er nødvendig for at disse bankene skal kunne tilby innskudd i Norge med samme garanti som de norske. En forskrift om topping up vil legge et generelt grunnlag for de avtaler og rapporteringsordninger som må på plass i forhold til den enkelte bank som ønsker å benytte ordningen.

Vedtagelsen av en slik forskrift vil følge naturlig opp det arbeid som allerede er påbegynt for å klargjøre forutsetningene for et topping up-medlemskap for Nordea. Spørsmålet ble formelt reist av Nordea i et brev 14.11.03 til Forretningsbankenes Sikringsfond. Dette ledet til en brevveksling mellom banken og sikringsfondet frem til mars 2004, der målet blant annet var å finne frem til en metodikk som ville sikre fondet tilstrekkelige data for å fastsette den løpende årsavgiften for filialen. Svarene fra Nordea tyder på at det bør være håndterbart å fremskaffe slike data.

I oppfølgingen av dette ble det avholdt et kontaktmøte 19.05.04 om svensk og norsk innskytergarantiordning og deres forhold til de respektive tilsynsmyndigheter, med deltagere fra Innsättningsgarantinemnden og Finansinspektionen samt Forretningsbankenes Sikringsfond og Kredittilsynet. Målet var særlig å klargjøre hvilke temaer som vil måtte reguleres gjennom bilaterale avtaler mellom fondene og tilsynsmyndighetene, og å avdekke eventuelle formelle problemer forbundet med informasjonsgang og rapporteringslinjer over grensen. Det ble ikke avdekket spesielle problemer i så henseende.

Det kan ellers være grunn til å minne om at prinsippet om topping up ble introdusert i norsk lov allerede med banksikringsloven av 1996. Dette skjedde i oppfølgingen av EUs innskuddsgarantidirektiv fra 1994 (94/19/EF) som trådte i kraft 01.07.95. Ordningen har mao. snart virket i ti år. Inntrykket er likevel at den ikke har fått stort gjennomslag i praksis hittil. EU-kommisjonen gjennomførte i 2000-2001 en kritisk evaluering av deler av innskuddsgarantidirektivet, blant annet med sikte på topping up-ordningen. Dette ledet ikke til endringer i direktivet, men gjennomgangen stadfestet at omfanget av topping up-arrangementer i Europa var begrenset¹. Etter det vi erfarer er situasjonen ikke vesentlig endret siden dette.

FNH konstaterer derved at det ikke foreligger noen omfattende praksis som gir entydige svar på mange av de spørsmål som kan reises i forbindelse med EØS-regelverket på dette området.

2. FNHs hovedsynspunkter

- FNH støtter hovedinnretningen av Kredittilsynets utkast til forskrift, og kan i det vesentlige også støtte de vurderinger som fremkommer i tilsynets notat.
- Et viktig spørsmål i saken gjelder rekkevidden av Kredittilsynets hjemler mht. innhenting av opplysninger fra medlemsbankene, blant annet når det gjelder regnskapstall som banksikringsfondet trenger ved beregningen av fondets lovbestemte størrelse og utlikningen av årsavgift på medlemsbankene.

FNH har merket seg at Kredittilsynet her tar utgangspunkt i de prinsipper og samarbeidsordninger som gjelder for datainnsamlingen fra sikringsfondets obligatoriske medlemmer, dvs. de norske bankene. Dette er ikke unaturlig, siden en del grunnleggende hensyn vil være de samme, uansett om det gjelder norske eller utenlandske medlemsbanker. Det er i banknæringens felles interesse at man har en sterk og slagkraftig sikringsfondsordning, som baserer sin virksomhet på sikre data og nært samarbeid med de ansvarlige myndighetsorganene.

På den annen side må man selvsagt påse at de løsninger som velges i forhold til utenlandske banker, er forenlige med norske forpliktelser etter EØS-avtalen. FNH er kommet til at de løsninger som er valgt i forskriftsutkastet synes forsvarlige i så henseende. Det vises til våre nærmere kommentarer i avsnitt 3 nedenfor.

---

¹ Oversikten som er inntatt i beretning fra kommisjonen 18.10.01 (KOM 2001-595) viste at det var inngått slike arrangementer kun mellom Irland og Storbritannia, samt mellom Sverige og Danmark og Sverige og Luxembourg.

- FNH vil likevel be departementet overveie om hjemmelsbestemmelsene i forskriften kan utformes slik at de EØS-rettslige spørsmål settes noe mindre på spissen. Særlig viktig tror vi det kan være hvis forskriften (særlig § 6) utformes slik at det fremgår at Kredittilsynets innhenting av informasjon normalt forutsettes å skje via tilsynsmyndighetene i bankens hjemland.
- FNH registrerer videre at forskriftsutkastet går forholdsvis langt i å definere detaljkrav om hva som skal inn i de avtalene som skal inngås mellom henholdsvis hjemlandets sikringsordning og Bankenes sikringsfond og mellom hjemlandets tilsynsmyndigheter og Kredittilsynet. Det kan være et spørsmål om disse regler (§5 og §6) bør utformes mer som intensjoner om hva som skal søkes oppnådd gjennom avtalene. Vi vil be om at departementet vurderer dette nærmere, og at man ved utformingen av reglene ser hen til de løsninger som er valgt i forbindelse med topping up-arrangementer mellom garantiordninger og tilsynsmyndigheter i andre land, jfr. avsnitt 1 foran.
- FNH mener på den annen side at forskriften bør kunne gå lenger enn foreslått mht. å utmeisle kriteriene for de avgiftsfradrag filialen skal ha fordi den i utgangspunktet er dekket av sin hjemlandsordning. Det vises til avsnitt 4.1 nedenfor.
- Finansdepartementet ber i brevet av 02.07.04 om at høringsinstansene kommenterer om man bør forskriftsfeste regler for inn- og utmelding, som kan bidra til å opprettholde en viss stabilitet i Banksikringsfondets medlemstilknytning. FNH mener i likhet med Sparebankforeningen at det kan være gode grunner for å innføre slike "stabiliserende tiltak":

På den ene siden kan gode grunner tilsi at reglene endres, slik at det blir utvidet adgang til å kreve innmeldingsavgift for nye medlemsbanker. Dette bør i så fall gjelde likt for norske og utenlandske banker. – For ordens skyld vil vi understreke at spørsmålet om inngangsbillett er uaktuelt i et tilfelle som Nordeas, hvor det dreier seg om en simultan overgang fra et ordinært til et begrenset medlemskap.

På den annen side bør det overveies å innføre en "oppsigelsestid" for de utenlandske bankene som har frivillig medlemskap i fondet. Her kommer spørsmålet om likebehandling av norske og utenlandske ikke på spissen, siden det må være fullt saklig å skille mellom banker med obligatorisk og frivillig medlemskap.

Det vises om disse spørsmål til avsnitt 4.2 og 4.3 nedenfor.

3. Om rekkevidden av Kredittilsynets hjemler

3.1 Kredittilsynets forslag

Kredittilsynet har i høringsnotatet gått grundig inn på spørsmål vedr. ansvarsforholdet og arbeidsdelingen mellom Kredittilsynet og Banksikringsfondet (notatet s. 3 flg.). Vurderingene fra notatet ligger til grunn for de foreslåtte reguleringer i forskriftsutkastet.

Forskriftsutkastet legger til grunn at filial av kredittinstitusjon med hovedsete i annen EØS-stat har rett til å være med i Bankenes Sikringsfond. Før et slikt medlemskap settes i kraft, skal imidlertid en grunnleggende avtalestruktur være på plass. For det første skal det foreligge en avtale mellom hjemlandets sikringsordning og Bankenes sikringsfond (§ 5), og dernest en avtale mellom hjemlandets tilsynsmyndigheter og Kredittilsynet (§ 6). Hjemmelen for den foreslåtte forskrift er lovens § 2-2 tredje ledd, som fastslår at det gjennom forskrift kan gis regler om at "fondet kan granske filialenes regnskaper og revisjonsforhold og vurdere deres forvaltning".

Flere av reglene i forskriftsutkastet forutsetter at Kredittilsynet har den sentrale rolle med hensyn til å fremskaffe nødvendige data om filialens virksomhet og økonomiske situasjon. Særlig klart fremkommer dette i utkastets § 3 første ledd, hvor det heter at Kredittilsynet skal ha ansvar for å formidle til Banksikringsfondet de opplysninger om filialens økonomiske situasjon som fondet trenger for å beregne årlig avgift. Det holdes åpent for at tilsynet skaffer de nødvendige opplysninger, enten ved direkte rapportering fra filialen eller fra hjemlandets tilsynsmyndigheter. Uansett forutsettes det at Kredittilsynet sikres muligheter til å foreta nødvendige undersøkelser for å verifisere riktigheten av de fremlagte opplysninger, herunder ved stedlig tilsyn.

Dette følges opp i § 6 hvor det heter at avtalen mellom hjemlandets tilsynsmyndigheter og Kredittilsynet må sikre Kredittilsynets muligheter for verifisering av opplysninger om/eller fra den utenlandske banken og dens filial, herunder om bankens soliditet. Det forutsettes at tilsynsmyndighetene i de to landene skal ha en gjensidig varslingsplikt på flere punkter.

3.2 Forholdet til norske løsninger vedrørende arbeidsdelingen mellom sikringsfondet og tilsynet

Under gjennomgangen av saken i FNH har det vært reist spørsmål om Kredittilsynets forslag går for langt, slik at man utfordrer det hjemlandsprinsipp som ligger til grunn for EU-/EØS reglene. For å ta nærmere stilling til dette skal vi først se på de prinsipper og samarbeidsordninger som gjelder for datainnsamlingen fra sikringsfondets obligatoriske medlemmer, dvs. de norske bankene. Dernest skal vi i pkt. 3.3 knytte kommentarer til de prinsipper som følger av de sentrale EU-direktivene på området.

Bankenes sikringsfond er etablert som et eget rettssubjekt. Sett i et internasjonalt perspektiv kan den norske fondsordning beskrives som en lovpålagt og medlemsstyrt (privat) innskytergarantiordning. Det siste kommer særlig til uttrykk ved at fondets øverste organ er generalforsamlingen, hvor samtlige medlemsbanker er representert. Fondets styre

har syv medlemmer, hvorav fem velges av generalforsamlingen og to representerer hhv. Kredittilsynet og Norges Bank.

Ved vedtakelsen av banksikringsloven i 1996 ble det lagt til grunn at ordningen oppfyller Norges forpliktelser etter EUs innskuddsgarantidirektiv fra 1994. Ettersom ordningen bygget videre på sikringsfondene som var etablert ved banklovene av 1961, er det imidlertid klart at ordningen rekker vesentlig lenger enn det som følger av EU-reglene. Dette kommer klart til uttrykk ved formålsbestemmelsen i § 2-4, som fastslår et todelt formål: Sikringsfondet skal sikre innskuddsforpliktelsene til medlemsbankene (innskuddsgarantiordningen), men kan også yte støtte til medlemsbankene etter de nærmere bestemmelser om dette.

Sikringsfondets todelte oppgave påvirker dets funksjonsmåte i mange henseende. I forhold til de innskuddsgarantiordningene som er vanlig i de fleste europeiske land, er for eksempel fondet pålagt en helt annen medvirkende rolle under kriseutviklingen i en bank. Dette fremgår særlig av lovens § 4-3, som omhandler Kredittilsynets behandlingsprosedyrer i et tilfelle hvor man har avdekket soliditetssvikt i en bank. Kredittilsynet skal da gi melding til Norges Bank og Banksikringsfondet, og disse skal gi sin vurdering av om institusjonen kan sikres tilstrekkelig økonomisk grunnlag for videre forsvarlig drift.

Det ligger i dette at Banksikringsfondet normalt vil være trukket inn som en deltagende aktør under kriseutviklingen i en bank før det foreligger en utbetalings situasjon under innskuddsgarantien. Dette påvirker sikringsfondets arbeidsmåte, blant annet når det gjelder forholdet til Kredittilsynet. Selv om fondet også er utstyrt med selvstendig kompetanse til å innhente opplysninger fra medlemsbankene, og endog myndighet til å granske deres regnskaper og revisjonsforhold (lovens § 2-4 fjerde ledd), ligger det implisitt i lovens system at Kredittilsynet vil være en viktig premiss- og faktaleverandør for fondet.

FNH mener det er gode grunner for at denne "leverandørrollen" for Kredittilsynet også skal omfatte innsamlingen og kontrollen av det tallmaterialet som kreves for fastsettelse av den årlige sikringsfondsavgiften (eventuelt også de supplerende garantier som medlemsbankene skal stille). Kredittilsynets medvirkning kan bidra til et sikrere beslutningsgrunnlag for fondet, samtidig som det begrenser behovet for å utvikle et omfattende administrativt apparat under fondet. Sett fra bankenes side vil en slik organisering av datainnsamlingen kunne representere en effektivisering, ved at de unngår å måtte rapportere samme type informasjon to ganger.

Vi vil understreke at disse vurderinger primært tar sikte på sikringsfondets oppgaver i forhold til de obligatoriske medlemmene, dvs. de norske bankene. Sett i forhold til filialer av utenlandske kredittinstitusjoner som på frivillig basis ønsker et topping up-medlemskap, må man selvsagt også påse at de løsninger som velges ikke skaper problemer i forhold til norske forpliktelser etter EØS-avtalen.

3.3 Forholdet til de sentrale EU-direktivene

EU-regelverket på bank- og finansområdet bygger på et grunnprinsipp som omtales som "hjemlandsprinsippet". Dette kommer særlig til uttrykk i de generelle reglene om utøvelse av bankvirksomhet gjennom filial og tilsynet med denne virksomhet (det konsoliderte bankdirektiv, 2000/12/EF). Her fastslås at ansvaret for tilsynet med kredittinstitusjoner som utøver virksomhet gjennom filial i et annet medlemsland, skal ligge hos vedkommende myndigheter i hjemstaten, jfr. artikkel 26. Bestemmelsen påpeker imidlertid til at det gjelder visse unntak fra dette prinsipp, jfr. særlig direktivets artikkel 27, jfr. artikkel 22.

Etter disse regler er tilsynsmyndighetene i vertsstaten tillagt visse beføyelser, blant annet når det gjelder innhenting av statistisk materiale fra filialene, og når det gjelder tilsyn med at filialene overholder regelverk fastsatt av vertsstaten "av hensyn til allmennhetens interesser". Det fastslås uttrykkelig at vertsstatens myndighet kan treffe passende tiltak for å hindre eller motvirke uregelmessigheter på eget territorium.

"Hjemlandsprinsippet" ligger også til grunn for EUs innskuddsgarantidirektiv (94/19/EF), som fastslår at det enkelte lands innskuddsgarantiordning også omfatter alle innskytere i filialer som deres kredittinstitusjoner har opprettet i andre medlemsstater (artikkel 4 nr. 1).

I sin rendyrkede form vil dette prinsippet kunne medføre en konkurransemessig belastning for en bank som etablerer seg i et annet land med enn bedre innskytergarantiordning enn den som banken selv er tilknyttet. Dette er bakgrunnen for at direktivet åpner for ordningen med "topping up" (direktivets artikkel 4 nr.2 - 4). Ut fra en prinsipiell betraktning representeres topping up et unntak eller avvik fra hjemlandsprinsippet. Dette ble understreket av EU-kommisjonen i forbindelse med den evalueringen som ble gjennomført i 2001, og var en del av bakgrunnen for at ordningen ble vurdert opphevet (se avsnitt 1 foran).

I et eget vedlegg til direktivet (vedlegg II) er definert de "ledende prinsipper" som skal gjelde når en filial søker om å bli tilsluttet vertstatens ordning for tilleggsdekning (topping up). Her heter det blant annet at vertsstatens ordning vil ha ubegrenset rett til å pålegge deltakende kredittinstitusjoner sine objektive og anvendte regler. Den vil også kunne kreve å få relevante opplysninger, og den vil ha rett til å kontrollere slike opplysninger hos vedkommende myndigheter i hjemstaten. Det fremgår for øvrig av artikkel 4 nr. 4 at en filial som ikke oppfyller de forpliktelser som påhviler den som medlem av vertsstatsordningen, vil kunne utelukkes fra denne etter nærmere bestemte prosedyrer (hvor hjemlandets myndigheter og garantiordninger trekkes inn).²

² I tillegg til det unntak fra hjemlandsprinsippet som topping up-ordningen representerer, kan nevnes at Nordea i brev 10.09.04 til EU-kommisjonen har fremmet forslag om en tilføyelse til innskuddsgarantidirektivets artikkel 4. Etter forslaget vil en bank som er organisert som Europeisk Selskap (SE) i forbindelse med en fusjon av banker fra flere land, få mulighet til å opprettholde sitt ordinære medlemskap i innskuddsgarantiordningene i hvert enkelt land.

3.4 FNHs vurderinger av de EØS-rettslige spørsmål

Som det vil fremgå foran er EUs innskuddsgarantidirektiv utformet slik at de sentrale hjemlene på vertsstatens side er lagt til vertsstatens innskuddsgarantiordning. Et spørsmål som vil kunne reises i den forbindelse, er om direktivet derved kan avskjære en nasjonalt basert myndighetsfordeling hvor sentrale oppgaver (blant annet til datainnhenting) legges til vertsstatens tilsynsmyndighet, dvs. til Kredittilsynet, i stedet for innskuddsgarantiordningen, dvs. Bankenes Sikringsfond.

FNH antar at dette ikke kan være tilfelle. Vi legger i den sammenheng vesentlig vekt på at det dreier seg om en kompetansefordeling på norsk side som i noen grad følger implisitt av loven, og som er videreutviklet gjennom praksis fordi den oppfattes som hensiktsmessig i forhold til sikringsfondets obligatoriske medlemmer (de norske bankene) under hensyn til den norske sikringsfondsordningens spesielle og vidtrekkende karakter. At de samme prinsipper også legges til grunn overfor filialer av utenlandske banker som frivillig søker om tilleggsdekning under den norske ordningen, kan vanskelig oppfattes som diskriminerende eller usaklig. Når forholdet skal vurderes opp mot EUs hjemlandsprinsipp, må det også tas i betraktning at ordningen med topping up i seg selv representerer et avvik fra dette prinsippet.

FNH antar derfor at de løsninger som er foreslått i forskriftsutkastet, ikke bør komme i strid med norske forpliktelser etter EØS-avtalen.

Hvis departementet skulle komme til motsatte konklusjon, vil vi subsidiært be om at man overveier om de aktuelle forskriftsbestemmelsene bør gis en annen tilnærming, ved at hjemlene (til å innhente opplysninger m.v.) legges til Bankenes sikringsfond. Skulle man velge en slik reguleringsform, vil det i neste omgang kunne bli aktuelt for sikringsfondet og Kredittilsynet å inngå avtale om hvordan oppgavefordelingen og det praktiske arbeidet nærmere skal ordnes.

Generelt illustrerer nok høringssaken at det kan være behov for en bredere gjennomgang av regelverket om sikringsfondet på disse punkter. Dette er imidlertid spørsmål som går ut over rammene for det som behandles nå. FNH konstaterer at det er et klart behov for å få raskt på plass den aktuelle forskrift om topping up.

3.5 Utformingen av forskriftsbestemmelsene

FNH vil likevel be departementet overveie om hjemmelsbestemmelsene i forskriften kan utformes slik at de EØS-rettslige spørsmål settes noe mindre på spissen. Særlig viktig tror vi det kan være hvis forskriften (særlig § 6) utformes slik at det fremkommer at Kredittilsynets innhenting av informasjon normalt forutsettes å skje via tilsynsmyndighetene i bankens hjemland.

FNH registrerer videre at forskriftsutkastet går forholdsvis langt i å definere detaljkrav om hva som skal inn i de avtalene som skal inngås mellom henholdsvis hjemlandets sikringsordning og Bankenes sikringsfond og mellom hjemlandets tilsynsmyndigheter og

Kredittilsynet. Det kan være et spørsmål om disse regler (§5 og §6) bør utformes mer som intensjoner om hva som skal søkes oppnådd gjennom avtalene. Et moment i den forbindelse kan være at ansvars- og arbeidsdelingen mellom tilsynsmyndigheten og innskuddsgarantiordningen i Norge, ikke nødvendigvis vil samsvare med den tilsvarende ansvars- og arbeidsdelingen i andre land.

Vi vil be om at departementet vurderer dette nærmere, og at man ved utformingen av reglene ser hen til de løsninger som er valgt i forbindelse med topping up-arrangementer mellom garantiordninger og tilsynsmyndigheter i andre land, jfr. avsnitt 1 foran.

4. Andre spørsmål

4.1 Kriteriene for avgiftsfradrag

Kredittilsynet behandler i høringsnotatet s. 1 - 2 problemstillinger vedr. beregningen av minstekravet til sikringsfondets størrelse (lovens § 2-6) og beregningsgrunnlaget for avgift fra medlemsbankene (§ 2-7). På begge områder melder det seg særlige spørsmål disse reglene skal tilpasses til en begrenset medlemsordning for filialer av utenlandske banker.

Det gjelder et generelt krav om at tilleggsdekning bare skal dekke de krav som er dekket av den norske ordning, etter fradrag for de innskudd og andre krav som er dekket etter hjemlandets ordning. Tilsvarende gjelder for avgiftsberegning, og vi forstår Kredittilsynet slik at det også gjelder, eller bør gjelde, fondets størrelse. Hvis det siste ikke er tilstrekkelig klart, jfr. notatet s. 2, bør departementet sørge for nødvendig klargjøring.

Det er imidlertid et problem i denne sammenheng at avgiften i utgangspunktet beregnes på grunnlag av garanterte innskudd slik det er definert i lovens § 2-5 annet ledd, mens det samtidig sies at det skal gjøres forholdmessig fradrag for den del av garantibeløpet etter § 2-10 annet ledd som anses dekket av innskuddsgarantiordningen i hjemstaten. Innskuddsgarantien etter § 2-10 omfatter i tillegg til innskudd, også tilgodehavende etter oppdrag om betalingsoverføring eller andre vanlig banktjenester samt ikke forfalte renter. Dessuten gjøres det etter § 2-10 tredje ledd fradrag for visse nærmere definerte innskudd.

FNH mener at man for å finne en hensiktsmessig løsning må anvende regelen i § 2-5 annet ledd både for avgiftsberegningen, og for fradragberegningen etter hva som er garantert i hjemlandet. Vi tror det kan være hensiktsmessig at dette like gjerne fastsettes i forskriften. Fradrag skal gjøres for den andel av de samlede garanterte innskudd (jfr. § 2-5 annet ledd) i Norge som er dekket gjennom bankens innskuddsgarantiordning i hjemlandet.

4.2 Spørsmål om innmeldingsavgift for nye medlemsbanker

I praksis antar FNH at det ikke vil komme stor pågang av nye medlemmer med eksisterende innskuddsportefølje i Norge som vil kunne dra fordel av at fondet allerede er fullt innbetalt. Likevel anser vi det som hensiktsmessig at det fastsettes nærmere regler som er laget slik at et nytt medlem - enten fra inntreden eller i løpet av en periode på flere

år - innbetaler avgift, selv om fondet er fullt. Dette kan være nødvendig for å forhindre at en ny banks inntreden skal føre til underdekning i fondet og derved ny avgiftsplikt for samtlige medlemmer.

Innbetalingen bør være slik at det nye medlemmet må innbetale til fondet et beløp som forholdsmessig tilsvarer det de øvrige medlemmer har innbetalt. Det er mulig at dette vil kreve en lovendring, som vi tilrår at departementet tar initiativ til. De nærmere detaljer kan deretter fastsettes i en forskrift.

Vi forutsetter at en slik ordning vil gjelde likt for norske og utenlandske medlemsbanker. For de utenlandske bankene (filialene) vil imidlertid en innmeldingsavgift måtte vurderes i forhold til de særlige betalingsregler som ellers gjelder (se 4.1 foran) som følge av at det er tale om en tilleggsdekning og et begrenset medlemskap i fondet.

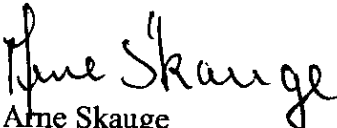
4.3 Utmelding av frivillige medlemmer

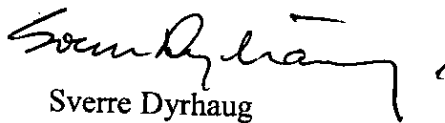
Heller ikke spørsmålet om utmelding av frivillige medlemmer antas å være problematisk, i hvert fall ikke i en normalsituasjon. Forskriftene bør imidlertid dekke også fremtidige situasjoner, herunder mulighetene for en mer omfattende bankkrise, som i gitte tilfeller vil kunne tømme fondet. I en slik situasjon vil medlemmenes solidaransvar, som etter loven forsettes dekket ved garantier, bli gjort gjeldende. Dette kan teoretisk føre til at frivillige medlemmer (dvs. filialer av utenlandske banker) vil kunne ønske å forlate fondet med øyeblikkelig virkning for å fri seg fra ansvaret.

For å dekke opp for en slik eventualitet (som riktignok i dag synes usannsynlig), bør det fastsettes regler om oppsigelsestid for frivillige medlemmer. For at en slik oppsigelsestid skal ha noen effekt, bør den trolig ikke være kortere enn tolv måneder.

En regel av denne art vil vanskelig kunne oppfattes som diskriminerende mot filialmedlemmene. Det må i denne sammenheng være fullt saklig å skille mellom banker med obligatorisk og frivillig medlemskap.

Vennlig hilsen
FINANSNÆRINGENS HOVEDORGANISASJON

Arne Skauge
Adm. direktør

Sverre Dyrhaug
Direktør